

Додаток 2

Фальсифікація стану дослідження проблеми, а відповідно й ступеня наукової новизни дисертації

Дисертантка стверджує, що “робота є першим дисертаційним дослідженням, спрямованим на комплексний науковий аналіз інституту уповноважених у здійсненні Голодомору-геноциду 1932–1933 рр. в УСРР” (с. 3). Насправді 25 березня 2013 р. у спецраді Д 26.001.20 вже була захищена кандидатська дисертація Фільварковою Аліною Вікторівною на тему “Інститут уповноважених як інструмент здійснення більшовицької політики в українському селі (1928–1933)”. Ця робота не була проаналізована у відповідному параграфі дисертації О. Стасюк і навіть не увійшла до *Списку використаних джерел та літератури*. Це тим більш дивно, що д.і.н., проф. В. Сергійчук, науковий консультант О. Стасюк, був науковим керівником (!) А. Фільваркової. Ймовірно, така фальсифікація О. Стасюк доробку попередників була потрібна для того, щоб приховати брак наукової новизни у власній дисертації.

Окрім того, О. Стасюк не згадала у своїй кваліфікаційній праці і монографію В. Гудзя «Історіографія Голодомору 1932–1933 р. в Україні (Мелітополь, 2019) та не включила цю працю до Списку літератури. Схоже, що у такий спосіб дисертантка спробувала приховати масовий плагіат з книги В. Гудзя, що з’ясувалося під час аналізу параграфу *1.1. Історіографія проблеми*, який не є оригінальним дослідженням дисертантки, а базований на плагіаті.

При аналізі праці Г. Єфіменка “*Статус УСРР та її взаємовідносини з РСФРР: довгий 1920 рік. Монографія. Київ: Інститут історії України, 2012. 367 с.*” О. Стасюк, не розуміючи значення вживаних у тексті книги понять, пише про “інститут уповноважених Кремля”, який змістовно не має жодного стосунку до теми її дослідження та принагідно фальсифікує наявність в УСРР зразка 1920 р. саме такого інституту, називаючи у переліку “уповноважених” як окремих осіб (Й. Сталін, Г. Зінов’єв), які ними не були, так і означаючи посади (українських очільників спільних з РСФРР наркоматів, які після утворення СРСР стали просто республіканськими наркомами), які нічого спільного із “уповноваженими” зразка 1932–1933 не мали (с. 39).

Дисертантка сфальсифікувала зміст статті І. Курило та Н. Рингач “Особливості динаміки народжуваності у 30-ті роки ХХ сторіччя та її детермінанти”, зазначивши, що авторки досліджують “кількісний, соціальний склад інституту уповноважених” (с. 61).

О. Стасюк сфальсифікувала зміст книги “Геноцид в Україні 1932–1933 рр.: за матеріалами кримінальної справи №475 / Упоряд. М. Герасименко, В. Удовиченко. Київ: Б.в., 2014. 560 с.”, вказавши, що у ній надаються “біографії республіканських уповноважених з аналізом їхньої злочинної діяльності (Г. Петровського, Рафаїла (Р. Фарбмана), А. Жарка, Я. Дробніса, І. Шварца та ін.)” (с. 62). Названі особи не були уповноваженими і усі вони, за винятком Григорія Петровського, не були причетні до творення Голодомору. Насправді не те що біографій, а навіть згадок про цих осіб у названій книзі немає. Григорій Петровський, зрозуміло, згадується, але його біографії у виданні теж немає.

У переліку тих фондів державних обласних архівів, з яких дисертанткою “були опрацьовані партійні й радянські документи”, О. Стасюк називає і фонд П-5 з Луганського державного архіву (с. 73). З 2014 року даний фонд знаходиться на тимчасово окупованій території. Зрозуміло, що матеріали цього архіву О. Стасюк не опрацьовувала, як, ймовірно, й інших перелічених обласних архівів.